

CAJA CAZEMIER

BLAU
WE
DAG
EN

A silhouette of a woman is integrated into the typography of the title. She is sitting on the letter 'U' in the word 'BLAU', with her legs crossed and her hand resting on her chin, looking thoughtfully to the right. The rest of the title 'BLAU WE DAG EN' is rendered in a bold, sans-serif font.

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.cajacazemier.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

ISBN 978 90 216 8058 3 / NUR284/285

© Tekst: Caja Cazemier 2020

Omslagontwerp: Nanja Toebak

© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Proloog 5

Deel 1 Lachen, hoe moest dat ook alweer? 13

(maart – mei)

Deel 2 Verdwaald in de mist 63

(mei – september)

Deel 3 Helpende gedachten 99

(oktober – februari)

Deel 4 Op eigen kracht 139

(februari – juli)

Deel 5 Het moment van de waarheid 173

(juli – augustus)

Proloog

‘Janna!’ gilde haar moeder vanuit de keuken. ‘Je bent niet alleen op de wereld!’

Onderuitgezakt op de bank met haar favoriete serie op Netflix en haar telefoon en tekenblok binnen handbereik, zat Janna haar meivakantie uit. Ze zou eigenlijk blij moeten zijn met hoe ze hier zat: ze had – tot één seconde geleden – de woonkamer voor zichzelf en ze hoefde even helemaal niets. Maar zo voelde ze zich niet.

‘Janna! Heb jij net een cracker gesmeerd? Alsjeblieft,’ klonk de stem van haar moeder weer, ‘ruim de pindakaas en het vieze mes en alles wat je gebruikt achter je kont op. En waarom is het trouwens nodig om tussendoor crackers te snaaien? Als je genoeg eet als we aan tafel zitten, is dat nergens voor nodig.’

De stem werd luider: ze kwam dus dichterbij. Janna deed even haar ogen dicht. Nee, hè?!

Ze nam een grote hap lucht en zei zonder haar blik van de televisie af te wenden: ‘Moet ik toch zelf weten!’

‘Janna, toe,’ klonk het achter haar. ‘Het lijkt wel of je alleen maar doet waar je zelf zin in hebt. Het is hier geen hotel! Trouwens, heb je je kamer al opgeruimd?’

Ja hoor, als oplaaiend vuur knetterde de boosheid binnen in haar. ‘Zin?! Toevallig heb ik helemaal nergens zin in!’

snauwde ze. ‘En al helemaal niet in die stomme klusjes van jullie. Janna, doe dit! Janna, doe dat! Het moet altijd zo netjes van jou!’

Haar moeder was pal naast de tv gaan staan. ‘Ik kan wel merken dat je in de puberteit zit. Ik hoop niet dat dit nog lang zo doorgaat...’

Janna veerde op. ‘Wat is dat nou weer voor een belachelijke opmerking?’

Haar moeder pakte de afstandsbediening en zette de serie stil.

‘Wat doe je?!’ riep Janna.

Haar moeder liet zich naast haar op de bank zakken. ‘Ik wil even met je praten. Waarover loop jij te piekeren? Waar ben je zo boos over? Je bent de hele week al chagrijnig.’

‘Dat begrijpen jullie toch niet,’ zei Janna terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. Ze begreep het zelf niet eens.

‘Je zou het kunnen proberen...’

‘Ik hoef niets te zeggen. Jij vertelt mij ook niet alles! Ik mocht ook niet weten wat er laatst met jou aan de hand was!’

‘Wat bedoel je?’

Janna zag het weer voor zich: haar moeder die met haar handen voor haar gezicht aan de eettafel zat met een brief en een stuk krant voor zich, en die schrok toen Janna vroeg of er wat ergs was gebeurd.

‘Toen jij die brief kreeg waardoor jij moest huilen... Toen wilde je niet zeggen waar dat over ging.’

‘Dat ging jou ook niet aan,’ zei haar moeder kalm. ‘Maar ik ben je moeder en ik weet niet wat er bij jou speelt, en dat vind ik niet fijn.’

‘Ik heb ook recht op mijn privacy,’ zei Janna snel. ‘Je hoeft niet alles van mij te weten.’

Met een zucht stond haar moeder op. ‘Nou ja, iedereen heeft weleens een rottag.’

Weleens een rottag?! Janna’s ogen begonnen te prikken en ze knipperde om de tranen tegen te houden.

Haar moeder was teruggegaan naar de keuken en Janna hoorde aan het dichtklappen van de kastjes dat ze geïrriteerd was.

Weleens een rottag?! Deze hele meivakantie was een rotvakantie! Niet één keer had ze lol gehad... Lachen, hoe moest dat ook alweer?

Nee, dit hele schooljaar was uitgelopen op een rotjaar! Dit was gewoon een rotleven!

Janna stond op, smeede de deur van de kamer achter zich dicht en stormde de trap op, naar boven. Ze liet zich op haar bed vallen. De tranen knalden uit haar kop en haar adem ging met gierende uithalen.

Ineens zat haar moeder naast haar op het randje van het bed. Janna had haar niet binnen horen komen.

‘Ga weg!’ schreeuwde ze.

Even later was haar vader er. Dat was goed, zijn hand op haar schouder vond ze oké, zolang hij maar niets zei. Haar vader liet haar uithuilen, al duurde het even.

‘Kijk nou,’ zei hij uiteindelijk, ‘het snot loopt uit je neus.’

Janna lachte door haar tranen heen en ze stak haar hand uit naar het pakje papieren zakdoekjes dat haar vader haar gaf. Nog nasnikkend snoot ze twee zakdoekjes vol.

‘Zo, dat was heftig,’ zei hij. Haar vader streek met zijn vingers langs haar wang. ‘We hebben wel wat zorgen om jou...’

‘Ik wil niet met mama praten,’ zei Janna meteen.

‘Dat hoeft ook niet.’ Hij keek haar aan. Het *wel-met-mij?*

sprak hij niet uit. Ze wist eigenlijk niet goed waarom ze haar moeder niet en haar vader wel naast zich kon hebben. Ze wist alleen maar dat ze zich de hele tijd rot voelde...

Er kwamen weer een paar gekke hikken uit haar keel omdat ze haar ademhaling nog altijd niet onder controle had, en haar stem trilde toen ze zei: 'Ik moet van alles van mama...'

'Bedoel je je kamer opruimen en zo?'

Janna schudde haar hoofd. 'Ja, nee, ik weet niet wat ik bedoel...'

Haar vader fronste, maar hij zei niets.

'Ik voel me niet zo goed,' ging Janna verder. 'Ik weet niet wat het is, maar het lukt niet meer met school, met niks niet, eigenlijk.'

Haar vader sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar even tegen zich aan. 'Janna, meisje van me.'

'Misschien is het raar om te zeggen, maar ik vind het zo moeilijk om de dag door te komen. Ik ben niet meer blij, papa, ik heb nergens zin in. En het is net of mama dat niet goedvindt.'

'Het is ook niet oké, Janna,' zei haar vader voorzichtig.

Daar gingen de tranen weer van stromen. 'Ik weet niet meer hoe het moe-hoet!'

Haar vader pakte haar vuisten beet, maakte de vingers los en streelde haar handen. Na een poosje zei hij: 'Misschien zou je eens bij de huisarts langs kunnen gaan.'

'Wat kan die daar nou aan doen?' vroeg Janna. 'Ik ben niet ziek.'

'Ook met zorgen zoals jij die hebt, kun je naar de huisarts.'

Toen haar vader weer beneden was, pakte Janna haar schetsboek. Met een grijs potlood tekende ze zichzelf, opgerold in bed, haar kussen in haar armen. Zo lag ze vaak. *Ik ben niet ziek*, schreef ze er in blokletters onder.

Maar er klopte iets niet.

Je zou zeggen dat het simpel was, dacht Janna de dagen hierna. Je stapte op de fiets en ging gewoon naar de dokter, klaar. Maar wat kon die voor haar doen? Ze kon niet bedenken of die gedachte terecht was. Als er een pil bestond die de problemen in haar leven op kon lossen, ja, dan wel...

Alles voelde zo zwaar, alsof ze honderd kilo met zich mee moest dragen en ze de ene voet nauwelijks voor de andere kon zetten. Een tekenpotlood optillen, dát ging nog net, en opnieuw tekende ze zichzelf, kromgebogen met een zware rugzak op haar rug.

Ze ging naar beneden. ‘Pap, bel de dokter maar.’

Maar ze wilde er alleen heen, en met pijn in haar buik zat ze de volgende middag in de wachtkamer van dokter Van Dongen.

Ze was hier niet vaak geweest, ze had alleen een vage herinnering aan de vrouw die haar even later binnenriep de spreekkamer in. Janna gaf haar een hand en ging op de stoel tegenover het bureau van de huisarts zitten.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg dokter Van Dongen.

‘Ik... Ik voel me de laatste tijd niet zo goed,’ begon Janna, en tot haar ergernis stonden de tranen alweer in haar ogen.

‘En wat versta jij onder je niet zo goed voelen?’

Janna vertelde en de huisarts luisterde aandachtig.

‘En hoe komt dat?’ vroeg ze toen Janna zweeg. ‘Is er iets veranderd de laatste tijd, is er iets gebeurd?’

Janna zuchtte. ‘Ik weet het niet. Ik voel me wel vaker zo...
Maar misschien...’

Ja, ze wist het wel. Het was sinds het uitging met Niels.

‘Vertel maar.’ De zachte, bemoedigende stem van haar
huisarts vroeg haar terug te gaan naar dat moment in maart.